

NÅR HJERTET SLÅR UT MED ARMAN -EN JACQUES BREL KABARET

HÅLOGALAND
TEATER

15 ÅR

Sverre Kjelsberg, Kine Hellebust, Liv Steen, Tor Kjelsberg

SVERRE KJELSBERG KINE HELLEBUST LIV STEEN TOR KJELSBERG

Kjære publikum!

Hjertelig velkommen til vår kabaret med tekster og melodier av Jacques Brel!

Frankrike og visekunst er uløselig knyttet sammen. Likevel kjenner vi begrepet fransk visekunst mer enn vi vet hvilke viseskatter som skjuler seg innenfor.

(Før jeg går videre bør jeg kanskje ile til med å fortelle at Jacques Brel ble født og vokste opp i Bryssel i Belgia, men hele hans visekarriere startet og utviklet seg i Paris.)

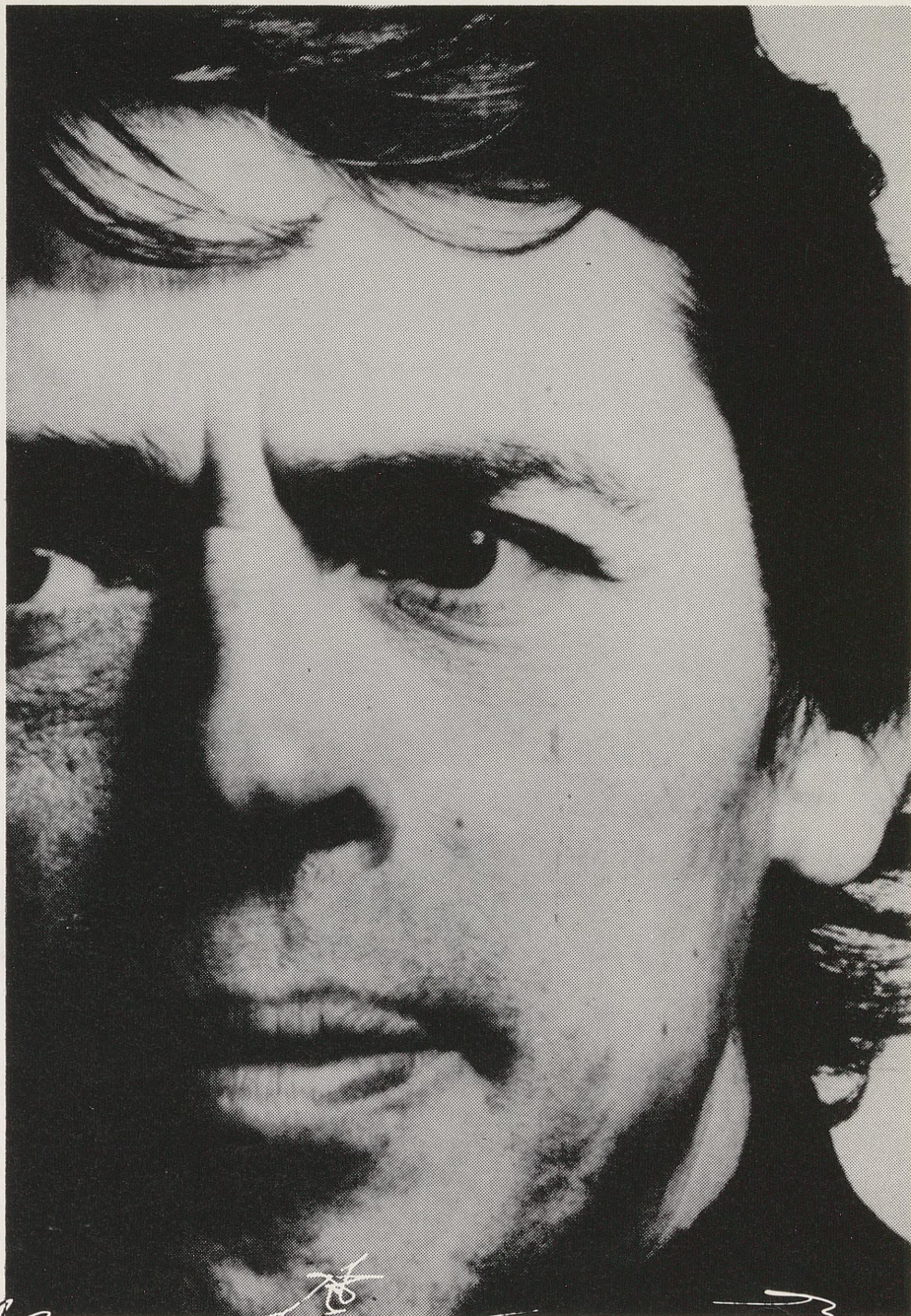
Det var forbausende å oppdage hvor lite vi f.eks. kjente av Jacques Brels mange viser da vi gikk i gang med forarbeidet til kveldens kabaret. Noen viser kjente vi riktignok veldig godt men visste ikke at de var skrevet av Jacques Brel; vi kjente dem helst fra innspillinger med Rod McKuen, Nina Simone, Frank Sinatra og andre.

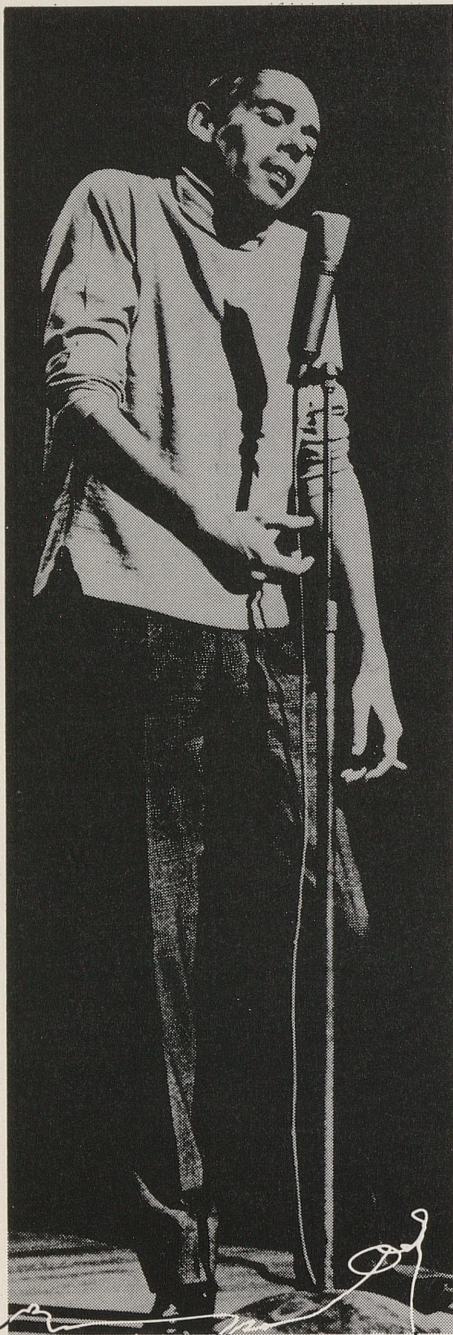
Nordnorsk visekunst er etterhvert også blitt et begrep med god klang langt utover vår egen landsdel. En av de som har bidratt til dette er kveldens gjendikter, Ragnar Olsen. Vi har hatt gleden av å kunne bruke hans talent i mange år og i ulike sammenheng på H.T. Det var derfor en selvfølge for oss at når Brel først skulle introduseres i Nord-Norge så måtte det bli på nordnorsk i Ragnars gjendiktning.

Det har blitt et spennende møte, og når vi oppdager at vi nikker gjenkjennende til mange av tekstene og føler oss hjemme i Brels viseverden, så er det nærliggende å spørre seg selv om det likevel finnes dypere årsaker til at Tromsø kalles Nordens Paris. Hvem vet?

God fornøyelse!

Bernhard Ramstad
teatersjef.

Forfatteren

Historien om Jacques Brel er en levende og vital historie, og kanskje ikke så lite av en eventyrhistorie. Hans sanger og tekster satte følelsene og fantasien, viriliteten og sensualiteten framfor alt annet. Hans samfunnskritiske og intellektuelle dybde, gjorde at han gikk langt utenpå de fleste visekunstnere og kabaretartister i sin samtid, og hans tekster lever godt den dag i dag. Ja, lytt gjerne til Ragnar Olsens gjendiktninger i kveld. De er verdt det.

Jacques Brel ble født i april 1929 i Bruxelles i Belgia inn i en borgerlige familie. Han karakteriserte selv sin barndom som kjedelig og grå, men ikke uten inspirasjon. Etter krigen kjente han etterhvert en draging mot noe annet enn hans hittil enformige liv hjemme i Bruxelles, og han dro i 1953 fra familien og til Paris, med gitar og en slitt reiseveske og en drøm om å bli berømt. Men berømmelsen kom ikke flytende på ei fjøl. Hardt arbeid måtte til og Brel satset virkelig. Fire år tar det før det virkelige gjennombruddet er et faktum. Da har han gått igjennom hele mølla med avslag og hån, fornedrelse og dårlige kritikere slik som f.eks. denne fra 1954; «Og når det gjelder her Brel, så vil vi minne ham om at det hver dag går mange utmerkede tog til Bruxelles....».

Men Brel blir berømt. Gjennombruddet kommer i 1957, og i løpet av de neste tre - fire årene befester Brel sin posisjon som en av de fineste visekunstnere og kabaretartister i Frankrike. Hans viser blir etterhvert - spilt inn av en rekke andre franske artister, og etterhvert som

Jacques Brel gjør suksess i USA får han en stadig større beundrerskare blant amerikanske artister. Frank Sinatra, Barbra Streisand og Nina Simone gjør umiddelbart suksess med Brel-sanger som f.eks. «Ne me quitte pas» og «Amsterdam». Men det er i Paris, sitt elskede Paris de store beslutninger blir tatt. I 1966, den 1. november tar Jacques Brel farvel med sitt publikum for alltid. Han avslutter sin karriere som entertainer på toppen. Hans adjør er ugenkallelig.

Han vil forsøke seg på nye uttrykksformer. Han begynner med film. Både på og bak scenen, og han satser på teater. Ikke sangkabareter, men klassisk teater, hvor Don Quijote blir den store suksessen. Her har Brel både regi og spiller hovedrollen, og kritikerne og publikum er henførte.

Men den usagte og snikende grunnen til at Brel trekker seg fra scenen er en ganske annen. Kref? Spør hans venner, og etterhvert blir det bekreftet. Denne snikende sykdommen har rammet ham.

De siste leveår tilbringer Brel mellom legebehandlinger og en Stillehavssøy hvor han søker å legge om livsstilen. I 1977 lager han sin siste LP, en enorm suksess, og han føler seg bedre. Men til slutt virker ikke behandlingen lenger. Om morgenen den 9. oktober 1978 dør Jacques Brel.

En stor artist er død, men hans sanger og tekster lever, til glede for dere i kveld.

Jens Harald Eilertsen

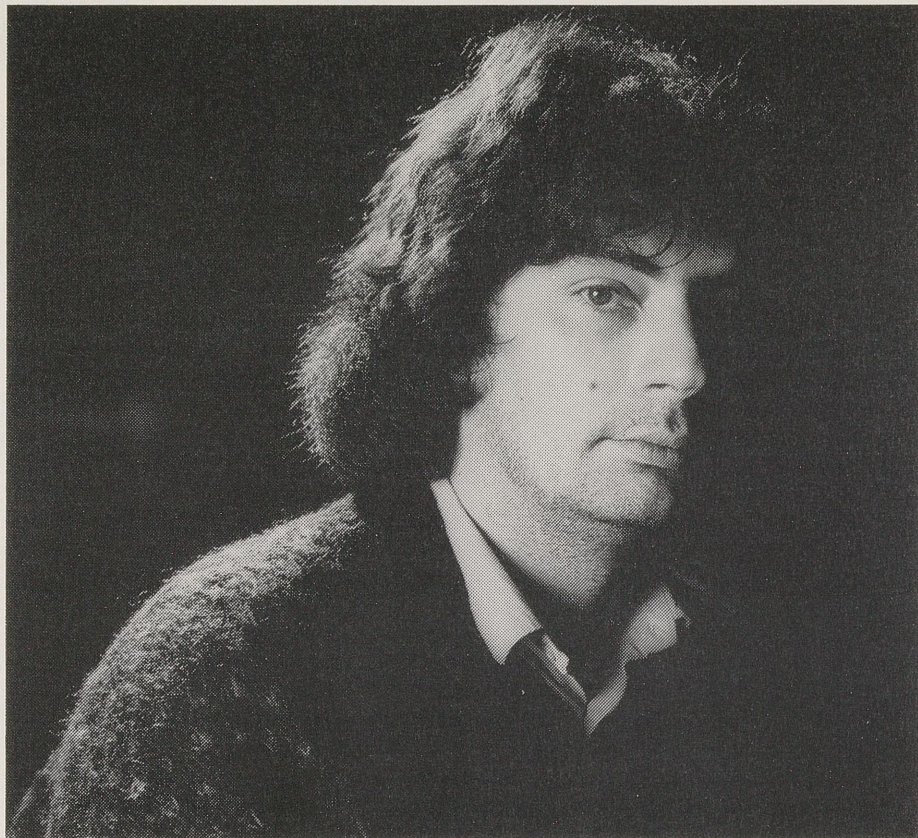
Instruktøren

Alex Scherpf er instruktør på kveldens kabaret, og han har arbeidet med denne forestilling i lang tid. Hva sier så han til å lage en kabaretforestilling ut fra et knippe sanger og tekster med så vidt forskjellige meninger og uttrykk som vi finner i en forfatters totale produksjon.

Å sette ord og musikk sammen til et spennende og meningsfylt hele er ingen enkel jobb, - noe mye av dagens populærmusikk bærer preg av.

Men den franske «chanson» tar nettopp sikte på å fremstille en optimal syntese av ord og musikk. Hver sang fremstår som et eget lite kunstverk, - et kort møte mellom litteratur og musikk. Jacques Brel var en av de ypperste eksponentene for denne spesielle, franske form for visekunst, og mange av hans viser er blitt klassikere innenfor denne genren.

Kveldens forestilling har ikke til hensikt å «portrettere» Brel, eller være noen biografi, idet vi håper at hans musikalske mangfold, hans skarpe penn, men også hans varme, poesi og store hjerte vil romme nok til å gi en opplevelse av den store visekunstner og det medmenneske Jacques Brel var.

God fornøyelse.

Hilsen

Alex Scherpf

Gjendikteren

Det er ikke lett å skrive noe kort og vettig om prosessen som ligger bak de tekstene dere får høre i kveld. Men jeg kan jo innlede på godt nordnorsk: Dæm va'kje snyitt utav nasen!

Originaltekstene er så utrolig rike på bilder, ordspill, språklige nyskapninger - og et mylder av rim i stram, men ikke pedantisk form. De er morsomme, infame, poetiske - og ofte svært personlige.

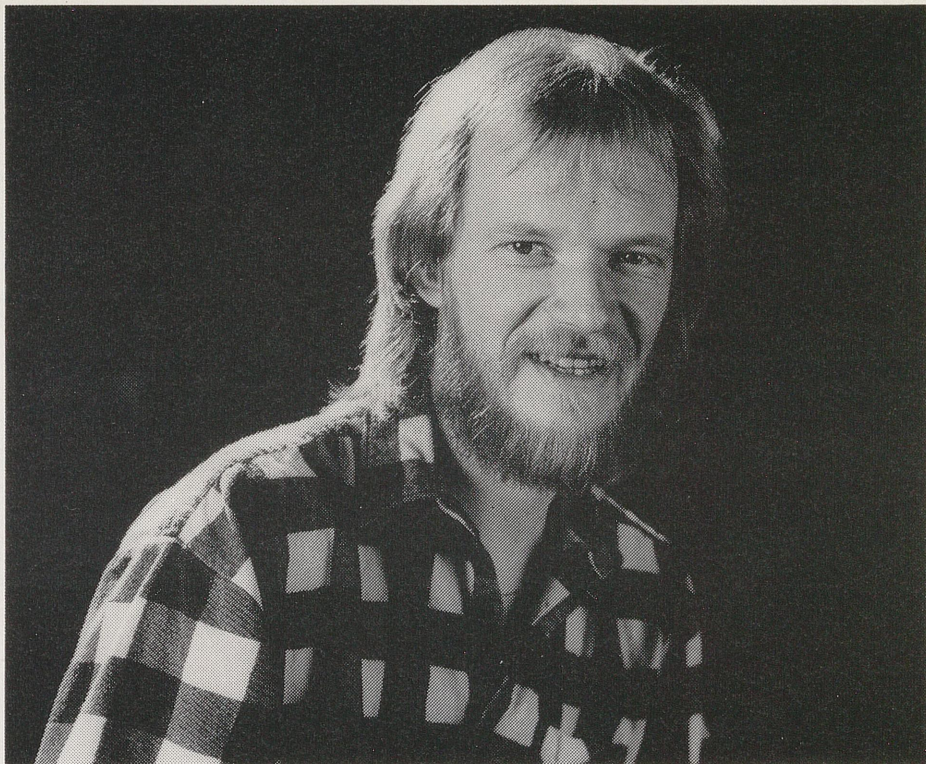
Alt dette skal man ta hensyn til når man går i gang med å gjendikte sangene, og det er klart at mye må gå tapt underveis.

I åpnings sangen, «Min barndom», er rimene borte. Her har jeg valgt å gjengi Brel så innholdsmessig presist som mulig. Sangen er så personlig at jeg fant det meningsløst å leite etter andre bilder for å få det til å rime.

I andre tekster har jeg gjort nettopp det: Lett etter formuleringer som fanger samme stemning eller forteller samme historie som hos Brel. Og her og der har jeg tatt meg større friheter.

Jeg fant snart ut at for å få til viser som fungerer på norsk, krevdes det ei blanding av respekt og uærbødighet i forhold til Brels tekster. Uærbødig er det nok å flytte «La biere», øl-visa, til Tromsø - men fristelsen var uimotståelig. Og det var egentlig ikke store vrien som skulle til.

«De skinnhellige» (Les bigotes) er også omskrevet ganske fritt, men med elementer fra originalen i behold. «Skikkelie pie» handler opprinnelig om «Les flamandes», de flamske jentene, som jeg tror de færreste nordlendinger har noe

personlig forhold til. Men de virker nokså skikkelige i Brels tekst, så derfor....

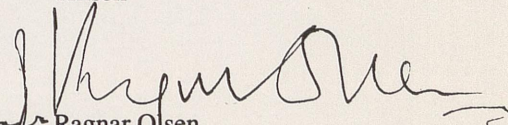
Denne visa er dessuten et eksempel på «kjønnsskifte». I Brels viser er det naturlig nok en mann som fører ordet, men jeg har lagt noen i munnen på kvinner - for at Kine og Liv også skulle få synge noe...

Endelig må jeg nevne at «Borgerskapet» er bygd på ei svensk gjendiktning av Hasse Alfredsson og Tage Danielsson, som innførte de eldre rabulistene i siste vers.

Takk til dem, og framfor alt takk til Marie Christine, språkkonsulenten som la grunnlaget for hele gjendiktinga.

Til tross for mange skjær i sjøen - jeg har stortrivdes i et par måneders selskap med den franske mestertrubaduren. Og jeg håper det er såpass mye igjen av ham på norsk at publikum kan få en god kveld med Brel!

Hilsen

Ragnar Olsen

NÅR HJERTET SLÅR UT MED ARMAN -EN JACQUES BREL KABARET

Tekst og musikk:
Jacques Brel Gjendiktning til nordnorsk:
Ragnar Olsen

Instruktør: Alex Scherpf

Dekorasjon: Carsten Andersen

Kostymer: Hilde Skancke Pedersen

Medvirkende:
Kine Hellebust, Sverre Kjelsberg,
Tor Kjelsberg, Liv Steen

Musikere:
Odd Arvid Eilertsen (Gitarer, Bass og Slagverk),
Inge Kolsvik (Synthesizer), Leif Wirthner (Saksofoner,
Synthesizer, Slagverk)

Inspisient/Lydtekniker: Bjørn Pedersen
Lysmester: Niels Jensen
Lys: Odd Einar Kjersem
Turnetekniker: Thor Melkild
Snekker: Børge Kvaal
Smed: Stein Eliassen
Rekvisitør: Ole Johan Oskal
Kostymemaker: Hilde Skancke Pedersen
Kostymemaker: Liv Henriksen
Sminke: Anne Britt Henden

Foto: Røe Foto
Plakat/Programforside: ty'pisk

Fransk Språkkonsulent: Marie-Christine Merametdijan

PR og Programredaktør: Jens Harald Eilertsen
Ånsvarlig utgiver: Bernhard Ramstad

UTVALGET AV VISER ER GJORT VED HÅLOGALAND TEATER

Visene ikveld er:

1. Min Barndom

Mon enfance

2. Madeleine

3. Jente'

Les biches

4. Skikkelie Pie'

Les flamandes

5. Zangra

6. De skinnhellige

Les bigotes

7. Begravelsestango

Le Tango funebre

8. En fyr står i med kona mi

Comment tuer l'amant d'sa femme

9. En pose godt

Les bonbons

10. Du må ikkje gå

Ne me quitte pas

PAUSE

11. Den døende

Les moribond

12. De gamle

Les vieux

13. Æ vet ikkje

Je ne sais pas

14. El Toro

Les «Toros»

15. Den siste festen min

Le dernier repas

16. Amsterdam

17. Sønn av...

Fils de...

18. Borgerskapet

Les bourgeois

19. Har vi kjærlighet nok

Quand on n'a que l'amour

20. Øl

La Biere

Vi tar forbehold om endringer i det oppsatte program

Tekstene som følger på de neste sidene er trykket med vennlig tillatelse av gjendikteren Ragnar Olsen

Min barndom

Mon Enfance

Barndommen gikk
i gråhet og taushet
med falske manera
og mangel på strid
Om vintern i buken
på huset, det store
som hadde kasta anker
i sivet i nord
Om sommern halvt naken
men ganske beskjeden
Æ va indianer
Men vesste så godt
at mine mette onkla
stjal min Ville Vest

Og barndommen gikk
på kjøkken blant kvinnfolk
Æ drømte om Kina
Dem blei grå ved komfyrn
Mannfolk ved osten
i røyk fra tobakken
Fåmælte vismenn
Dem så ikkje mæ
Æ som om natta
førr ingenting knelte
og sang ut min smerte
ved ei alt førr stor seng
Æ ville ta toget
som æ aldri har nådd

Og barndommen gikk
fra hushjelp te hushjelp
At dem ikkje va rotfast
det undra mæ alt
Æ undra mæ mere
over slekta som sirkla
fra likferd te likferd
langsomt i svart
Det undra mæ mest
å høre te flokken
som lærte mæ gråten
æ kjente førr godt
Æ hadde øyan te gjeteren
men hjertet te et lam

Og barndommen sprakk
da æ va blidd ungdom
og muren av taushet
en mårta blei knust
Det va den første blomsten
Det va den første jenta
Den første glede
Den første angst
Æ flaug, æ kan sverge
Æ sverge æ flaug
Hjertet slo ut med arman
Æ va ingen barbar
Men så kom krigen
Og her e vi i kveld

Madeleine

Æ venta på Madeleine
Tre rose har æ med
Kver gang har æ rose med
Æ vet ho bli gla førr det!
Æ vente på Madeleine
ska med bussen kvart på ni
og spise på Cafe Eugène,
førr dem har så god pom'fri'
Madeleine e alt førr mæ
Ho e julestjerna mi
Ho e alt førr god førr mæ,
bruke hennes bror å si.
Æ vente på Madeleine,
vi ska på kino i lag.
«Æ elske dæ, Madeleine»!
Det bli æ å si i dag.
Ho e penest av de pene
Øyan hennes e så blå -
Ho e livet mett, Mad'leine,
ho æ står og vente på.

Stein R. Olsen

Æ vente på Madeleine
Rosen bli våt av regn
Kver gang bli dem våt av regn -
Te ho ser æ ingen tegn.
Æ vente på Madeleine
Bussen kjørte kvart på ni
Ka no med Cafe Eugéne?
Bli'kje tid te nån pom'fri'
Madeleine e alt førr mæ
Ho e min utopi
Ho e alt førr god førr mæ,
bruke hennes far å si.
Men æ vente på Madeleine
Kinoen ska vi få med -
Æ ska si «Æ elske dæ»
Ho Madeleine bli glad førr det.
Ho e penast'av de pene
Tenk om æ fikk være med ho hjem...
Ho e livet mett, Mad'leine
Madeleine som aldri kjem.

Æ venta på Madeleine
Rosen ligg i rennestein'
Kver gang ligg dem i rennestein'
Madeleine e alt førr sein.
Æ venta på Madeleine
Kinoen kan fa'n ta
Æ som sku si: «Æ elske dæ» -
Madeleine, kor bli du a'?'
Madeleine e alt førr mæ,
ho e mett lys på jord
Klart ho e førr god førr mæ,
det si jo også hennes mor.
Æ venta på Madeleine
No e siste bussen gådd
Det e stengt på Cafe Eugéne.
Madeleine, æ har førrstådd!
Ho e penest av de pene
Sånt et smil og sånn en kropp!
Ho e livet mett, Mad'leine,
ho som aldri dukke opp.

I mårra kveld, Madeleine!
Tre rose tar æ med
Kver gang tar æ rose med
Æ vet ho bli glad førr det.
I mårra kveld, Madeleine!
Vi tar bussen kvart på ni
og vi spis på Cafe Eugéne
førr dem har så god pom'fri'
Madeleine e alt førr mæ
Ho e julestjerna mi
sjøl om ho e førr god førr mæ,
som familien bruke å si.
I mårra kveld, Madeleine!
Vi ska gå på kino da
Og æ si: «Æ elske dæ» -
Madeleine ho bli så glad!

Jente'

Les Biches

Den første fienden, d'e dem
som bare snur sæ fort og spring
når dem har knust oss med en klem
D'e jente -
Dem kaste på sett lange hår
Vi skjønne slettes ingenting
men følle etter kor dem går
og vente -
Kem står og kope, det e vi
med både hjerteklapp og -sting
Da e det ingen sympati
å hente -
Dem bare lokke og førrsmår
Vi jage rødmanes i ring
Den første fienden vi får
e jenta på femten år

Vakreste fienden e dem
som enda har et blomsterskjær
og smak av frukten som bryt frem
D'e jente -
Men demmes prektighet bedrar
førr både kropp og hjerte bær
på alle løgne som vi har
i vente -
Som når ho reise ifra main
Han ber så pent på sine knær
men i Paris va det en ain
som tente -
Dem lokke oss, vi jage dem
med diamanta og med klær
Vakreste fienden som kjem
e jente på 20 år

Den verste fienden e dem
som kjenne alt førr godt si makt
og holder døra si på klem
D'e jente -
Dem passe på i rette tid
når alle mann går ut på jakt
Da legg dem opp sin strategi
- den kjente -
Dem lure jegern opp i stry
men før han ligg igjen som slakt
har ho førrlengst fådd sæ en ny
som vente -
Sånn jage dem sin kjedsomhet
og vi må stadig stå på vakt
Den verste fienden vi vet
e jente på 30 år

Den siste fienden e ho
som e så trøtt av kamp og stri
og av førr lite nattero
D'e jente -
Ho sett der ensom og erfarn
med minnan fra si levetid
om alle elskera og barn
ho kjente -
Og jegern sjøl e gammel kaill
Den skjønne jakta e førrbi
Han ligg i senga sjuk og skraill
og vente -
Og ho som stelle hannes sår

Wilde Sleane Pedersen

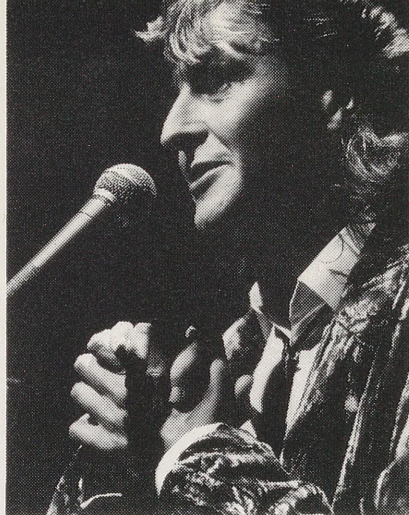
e snart fra gnålet hennes fri
Den siste fienden som rår
e jente
fra gammel tid -

Skikkelig pie

Les Flamandes

Skikkelig pie e så blyg
når vi danse på en lørdagskveld
Skikkelig pie e så blyg
Skikkelig pie gjør ingen sprell
Vi danse førrat vi e tjue år
og vi håpe alle mann førrstår
at vi leite etter rette kar'n
förr å gifte oss så vi får barn
Det har vi lært hos våres gamle mor
Det har vi lært hos våres gamle far
Det har vi lært hos våres gamle prest
Derförr e det at vi går på fest
Sånn e vi, sånn e vi,
pien som e skikkeli'

Skikkelig pie e så kry
når vi danse på en lørdagskveld
Skikkelig pie e så kry
Skikkelig pie får livet tel
Vi danse førrat vi e tretti år
og vil vise frem kor godt det går
Hus og hjem og mange søte små
Det vil vi at alle ska førrstå
Løkkeli e våres gamle mor
Løkkeli e våres gamle far
Løkkeli e våres gamle prest
Derförr e det at vi går på fest
Sånn e vi, sånn e vi,
pien som e skikkeli'

Skikkelig pie e så stram
når vi danse på en lørdagskveld
Skikkelig pie e så stram
Skikkelig pie har alt på stell
Vi danse førrat vi e søtti år
og vil vise frem kor godt det går
Se kor søte barnebarn vi har
Like skikkeli som mor og far
Like skikkeli som bestemor
Like skikkeli som bestefar
Skikkeli som våres gamle prest
Derförr e det at vi går på fest
Sånn e vi, sånn e vi,
pien som e skikkeli

Skikkelig pie bli'kje trøtt
når vi danse på en lørdagskveld
Skikkelig pie bli'kje trøtt
Skikkelig pie tar seint farvel
Vi danse førrat vi e hundre år
og vil vise frem kor godt det går
Lettbeint som i våres ungdomsti'
førrat vi har vært så skikkeli
Vi ska møte våres gamle mor
Hilse snart på våres gamle far
Like salig som våres gamle prest
Derförr går vi siste gang på fest
Sånn e vi, sånn e vi,
pien som e skikkeli

Zangra

Æ hete Zangra og æ e løytnant
på fortet Bellonzio som beherske sletta
der fienden en dag kjem og gjør mæ te en helt!
Æ bare vente no - det bli så kjedeli'
Æ går te byens kro, der jenten går förrbi
Dem drømme om amour....
Æ drømme om hestan!

Æ hete Zangra og e alt blidd kaptein
på fortet Bellonzio som beherske sletta
der fienden en dag kjem og gjør mæ te en helt!
Æ bare vente no - det bli så kjedeli'
Æ sett på byens kro med ho Consuello
Ho snakke om amour....
Æ snakke om hestan!

Æ hete Zangra og no e æ kommandant
på fortet Bellonzio som beherske sletta
der fienden en dag kjem og gjør mæ te en helt!
Det e så kjedelig - æ bare vente no
Æ drikk på byens kro med han Don Pedro
Han skåle förr amour....
Æ skåle förr hestan!

Æ hete Zangra og æ e oberst
på fortet Bellonzio som beherske sletta
der fienden en dag kjem og gjør mæ te en helt!
Æ bare vente no - æ sett på byens kro
og drikk litt vin med ho - enka hennes Pedro
Æ prate om amour....
Ho prate om hestan!

Æ hete Zangra, pensjonert general
fra fortet Bellonzio som beherske sletta.
Fienden e der....
Æ bli aldri nån helt.

Handwritten signatures:
Anne Britt Henden

De skinnhellige

Les Bigotes

Dem s ng så vakkert i kirkekor
men det e giftbrodd i demmes ord

De skinnhellige

Dem har så mykkje   vise fram

Dem e så prektig at d'e ei skam

De skinnhellige

Vess   va djeveln og kunne se dem,

  hadde aldri sellt sjela te dem

Vess   va Gud og så n r dem ba,

  hadde tvert mesta trua da

av de skinnhellige

Dem går te kaffe hos sognets prest

men uti krambua trives best

de skinnhellige

Dem s tt si  re i stor kollekt

men fuske gjerne med mål og vekt

De skinnhellige

Og dem e svartkledd som selve presten

som e så alt f rr mild, f rresten

Dem folde hendern, så mjuk og vakt

men e'kje n dig når dem f r makt

De skinnhellige

På fredagskvelden sl r folk så laus

f rr etter arbeidstid e vi raus

men ikkje de skinnhellige

Dem lyse bann over  l og vin

og tar ei halv ei som medisn

De skinnhellige

Dem sett og speide bak sine rute

om nåkka spennanes skjer der ute

Og så går sladdern fra munn te munn

og dem kan leve ei lita stund

De skinnhellige

Så bli dem gammel og d r så smått

Da må vi tru at dem f r det godt

De skinnhellige

No slepp dem fri fra all verdslig verk

og denne Mammon som va så sterk

De skinnhellige

No vente englan i Paradiset

men demmes himmel f r ikkje vi se

Dem f r en glorie og fj r på ryggen

Så flyg dem bort - vi ser bare skyggen

av de skinnhellige.....

Begravelsestango

Le tango funebre

A,   kan se dem alt,

høytidelig og bleik

med lomet rklan klar

og lavmælt s rgepreik:

Tenk, ho som va så ung

Tenk, no e h o g dd bort

Akk ja, det va jo venta,

men at det gikk så fort

Dem åpne mine skap

og telle mett bestikk

og rote skuffen rundt

med arvesultne blick

Og h gst private brev

kjem under mikroskop

te allmenn disseksjon

med latter og med rop:

Ha-ha-ha-ha-ha-ha-ha-ha!

 ,   kan se dem alt:

En engangs-union

bak skrinet mett av tre

i avm lt prosisjon

Dem presse t ran frem:

Kem sørge aller mest?

Dem presse åran frem:

Kem høre presten best?

Dem har de gamle med

som sjøl sku vært kremert

og onga som knapt vet

at   har eksistert

Dem tenke med s r sjøl

at ho e heilt på styr

som daue vinterstid

n r blomstran e så dyr!

Ha-ha-ha-ha-ha-ha-ha-ha!

 ,   kan se dem alt

med falske vennesmil

No har dem gjort si plikt

og fullført den med stil

 ,   kan se d  alt

Du tar det ganske lett

Men tvinge tappert frem

en krokodilleskvett

Du ser'kje når du går

fra kirkegården no

det helvete du får

i favntaket te ho,

din siste k msomhelst,

te t ran reinn av d 

Det bli en ainna gr t

enn den du ga te må

Ha-ha-ha-ha-ha-ha-ha-ha!

 ,   kan se m  alt

Ei evighet i vold

Så trist og kald lagt ned

blant beinpipe og moill

 ,   kan se alt det

n r reisa snart e endt

med illusjonan slokt

og alle brue brent

Og likevel, dem t r -

førrstå det den som kan -

  be m  glatt og frekt

  bare drikke vann

  legge penga opp

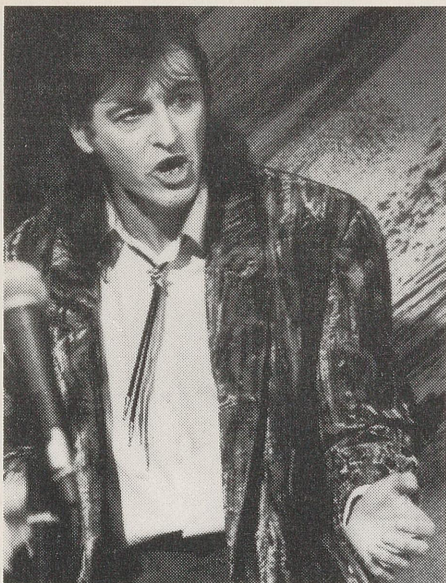
  ingen mannfolk ha

  like seifilet

  rope høgt Hurra!

Ha-ha-ha-ha-ha-ha-ha-ha!

Olav Gjovik

En fyr står i med kona mi

Commet tuer l'amant d'sa famme

En fyr står i med kona mi
men korsn kan æ myrde han
Oppdradd som æ e med tradisjon
En fyr står i med kona mi
men korsn kan æ myrde han
Oppdradd som æ e med religion
Det ville kreve tid
men æ har aldri fri
Slit og slave døgnnet rundt før ho
Om natta nattevåk
Om dagen tunge åk
Sjøl i helgen jobbe æ før to
Enda om æ hadde mot
så e'kje æ nån idiot
som søle te mett gode navn
Æ søv i boden, d'e okei, det
Så har dem senga mi i fre'
D'e æ som gjør alt husarbeidet
Kem har'kje sett å slite med?
En fyr står i med kona mi
men korsn kan æ myrde han
Oppdradd som æ e med tradisjon

Ka med arsenikk? Vel, det går før tregt
En revolver? Det e før lett
Med vennskap? Nei, det e før dyrt
Med førrakt? Det bli'kje rett
Korsn kan æ myrde han?
E det merk'lig at æ spør?
Æ har bestandig vært et lam
Korsn kan æ myrde han?
Æ som ikkje engang tør
å si det med et flogram
Æ har'kje engang mot
te å førnærme ho
Æ vende te det andre kinn
Han slår mæ helselaus
før han e arbeidslaus
og si at kjærlighet gjør blind
Trur han det e trivelig
når man meste kona si
og bli enslig mann med elleve barn?
Æ lage maten og servere
Æ banke teppan og så huin'
Om kveldan må æ musisere
Men alle har jo sett, i gruin'

Og koffør sku æ myrde han
når det e på grunn av mæ
han går med sår på kroppen sin?
Koffør sku æ myrde han
når det e på grunn av mæ
at han går på penicilin.....?

En pose «gott»

Les Bonbons

Æ har tadd med en pose gott
med karamell og marsipan
Det hadde sikkert vært mer flott
med en bukett av tulipan
Men blomster vesne jo så smått
mens gott, det e bestandig godt

Æ håpe du vil gå en tur
Æ trur nok mor di vil si ja
Vi ser på båtan før vi snur
og du e hjemme når du ska
Hør - hadde ikkje det vært gøy?
Æ har tadd med mæ sukkertøy

Du sku ha vesst kor stolt æ e
når vi spasere æ og du
Folk ser litt rart på mæ før det
Ja du kan tru dæm e sjalu
Men koffør flire dem så rått?
Æ har tadd med en pose gott

Æsj, ikkje snakk om ho Helén
Æ trur æ flire mæ ihjæl
Du e no mykkje mere pen
Ja, ho e dum, vesst e ho fæl
Nei, ho e ingenting før mæ
Æ har med sukkertøy te dæ

Og her e Torget - her e vi
Se, et musikkorps går før rbi
Og der e venn' din, han Pierre -
Sto han å venta på dæ her?
Det vil æ kalle et komplott!
Æ hadde med en pose gott....

Men hei, e det du, Helén -
Æ har tadd med en pose gott
med karamell og marsipan
Det hadde sikkert vært mer flott
med en bukett av tulipan.....

Leif Vinterus Oddi, Wasse Tage Krovdal

Du må ikkje gå

Ne me quitte pas

Du må ikkje gå
Ikkje la det skje
Prøv å glemme det
det du tenke på
Glem alt ondt som va
det vi krangla om
Glem at æ va dum
Alt æ gjor og sa
Glem all mesbrukt tid
Alt vi mesførrsto
Det e borte no
bare du vil bli
Du må ikkje gå
Du må ikkje gå
Du må ikkje gå
Du må ikkje gå
Æ, æ ska gje dæ
perle av regn
som e fra et land
der det aldri e regn
Æ samle rundt jorda
alt gull og alt lys
å dekke te kroppen din
kver gang du frys

Æ ska bygge et gjerde
og skape et rike
et kjærlighetsrike
der du ska regjere
Du må ikkje gå
Du må ikkje gå
Du må ikkje gå
Du må ikkje gå

Du må ikkje gå
Æ ska finne på
meningslause ord
som du ska førrstå
Sånne eventyr
som du vet e sann
om to hjerta som
to gang sto i brann
Om prinsessa, ho
som lå død av sorg
i sin mørke borg
førr ho lengta så
Du må ikkje gå
Du må ikkje gå
Du må ikkje gå
Du må ikkje gå

Jovesst går det an
at utbrudd bli tent
i en gammel vulkan
vi trudde va død
Det kan finnes frø
i førrsteina mark
som gjer større blomster
enn (i) kongens park
Og når natta kan flamme
som sollys dag
må vel rødt og svart
kunne gå i lag?
Du må ikkje gå
Du må ikkje gå
Du må ikkje gå
Du må ikkje gå

Du må ikkje gå
Æ ska 'kje gråte mer
Ikkje snakke mer
Æ ska finne rå'
Bare se på dæ
Om du nok en gang
finn en munter sang
ska æ høre på

Bare la mæ bli
skyggen din ei stund
skyggen av di hand
skyggen av din hund
Du må ikkje gå
Du må ikkje gå
Du må ikkje gå
Du må ikkje gå

Den døende

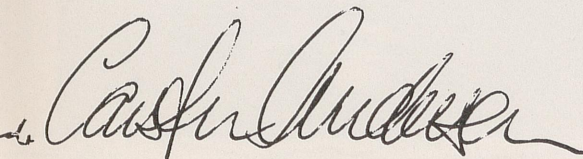
Le Moribond

Adjø, Emile, min gamle venn
Adjø Emile, min gamle svirebror
som alltid satt ved samme bord
Vi sang om jente, sang om vin
Vi delte rikdom og ruin
Adjø, Emile, no ska æ dø
Du vet d'e tungt å dø når det e vår
Men æ går i fred mens andre sår
Æ ser at du e løkkeli'
Du tar nok hand om kona mi

Ta en dans
ta en dram
flir og søng, vær vill og gal
Ta en dans
ta en dram
når æ e lagt i mett penal

Adjø, min prest og skriftefar
Adjø, min prest, du va en ålreit kar
Vi søkte begge etter svar
I kver si lei bak kver sin stav
men va på vei mot samme havn
Adjø, min prest, no ska æ dø
Du vet d'e tungt å dø når det e vår
Men æ går i fred mens andre sår
Æ ser du gjør ho løkkeli'
Du tar nok hand om kona mi

Ta en dans.....

De gamle

Les vieux

De gamle snakke ikkje mer,
dem bare nikke stilt
og lar alt bero
Rik men fattig,
ingen illusjona mer,
No e dem bare to
Du kjenne kamferlukt
og eim av fordums ord
om du går inn te dem
Men sjøl i sentrum
leve dem så langt fra folk
at ikkje nån finn frem
E det førr mykkje latter
eller førr mykkje gråt
i demmes minnebok
som gjør at stemmen sprekk
og tåran enda blinke
i en øyekrok?
Og dem skjelv litt
når dem ser pendel'n
i et gammelt stueur
som male mjukt i vei
som tikke «ja» og «nei»
som si «Du står førr tur»

De gamle drømme ikkje mer
Pianoet e stengt
og bøkern søv
Den lille katta ho e død
Og søndagsvinen
gjør dem bare sløv
De gamle går ikkje så fort
og det e ikkje stort
av plass dem treng:
Det e en vinduskarm
og så en lenestol
og så te slutt ei seng

Om dem en gang i blant
går ut og vandre arm i arm
i sine mørke klær
Ska dem te kirkegår'n
og ta farvel med nån
som engang sto dem nær
Og medt i hikstegråten
ta en time
fra et gammelt stueur
som male mjukt i vei
som tikke «ja» og «nei»
som si «Du står førr tur»

De gamle dør ikkje,
dem bare sovne inn
og våkne aldri mer
Dem rekke handa frem,
redd førr å meste alt,
men det e det som skjer
Den andre bli igjen,
det e den mjuke eller strenge,
kem som vet?
Det e det samme,
det som vente
e et helvete av ensomhet

Du kan ha sedd han,
kanskje har du sedd ho,
av og tel, i regn og sorg
Som om dem ber oss telgje
at dem enda treng en benk
på byens torg
Kor dem kan flykte en gang te
fra pendel'n
i et gammelt stueur
som male mjukt i vei
som tikke «ja» og «nei»
som si: «Du står førr tur»

Som male mjukt i vei
som tikke «ja» og «nei»
som si «Vi står førr tur»

Adjø, Antoine, din gamle fa'n
Adjø, Antoine, vi va'kje venna nei
I dag stikk æ min egen vei
mens du fær levvanes te torgs
med medisin mot hjertesorg
Adjø, Antoine, no ska æ dø
Du vet d'e tungt å dø når det e vår
Men æ går i fred mens andre sår
Som elsker va du rått parti
Du tar nok hand om kona mi

Ta en dans.....

Adjø, min kjære, ha det fint
Adjø, min kjære, æ va glad i dæ
No e det togavgang førr mæ
Mett tog går tidligar enn dett
Men kvær får bare en billett
Adjø, min kjære, æ ska dø
Du vet d'e tungt å dø når det e vår
Men æ lukke øyan mens æ går
Førr æ har vært blind i lang, lang tid
Fra du tok hand om sjela mi

Ta en dans
ta en dram
flir og søng, vær vill og gal
Ta en dans
ta en dram
når æ e lagt i mett penal

Liv Steen

Æ vet ikkje

Je ne sais pas

Æ vet'kje koffør regnet strør
ut glitter som et perleslør
og koffør tunge skya legg
sæ over åsen som en vegg
Og æ vet ikkje koffør vijnn
vil leke rundt et barnekinn
og ta en liten latter med
på vinterdans i en allé
Æ vet'kje nåkka om alt det
Men æ vet æ e glad i dæ

Æ vet'kje koffør det e så
at disse gaten æ må gå
som æ så ofte før har brukt
har fædd en fremmen eim av flukt
Og koffør kalde skoddesjal
ska minne om en katedral
der man går inn og si adjø
te kjærligheta som ligg dø'
Æ vet'kje nåkka om alt det
Men æ vet æ e glad i dæ

Æ vet'kje koffør beinan bær
mæ ne de gaten som går her
som åpnes naken og steril,
så full av frost, så fri før smil
Og koffør tåran svir så salt
og koffør natta flire kaldt
og driv mæ som en lassaron
hit ned te jernbanestasjon'
Æ vet'kje nåkka om alt det
Men æ vet æ e gla i dæ

Æ vet'kje kati' det ska gå
det triste toget dem ska nå,
et par som kjem der hand i hand
Et par der du e med som mann
Æ vet'kje ka slags stoppeste'
det knuste hjertet mett får se
når det tar reisa uten mæ
Før all mi framtid va hos dæ
Æ vet'kje nåkka om alt det
Men æ vet æ e glad i dæ
Men æ e enda glad i dæ

«El Toro»

Les «Toros»

«El Toro» har så tunge tanka
når han ska ut og more oss
Det e litt solskinn, okseskinn og planka
Det e litt blod i søla der han slåss
Det e den stunda da kver småkjøpmann bli en Don Juan
Det e den stunda kvert et kvinnfolk høre bryllupsklokkeklang
Ah! Kem tør å si det som det e:
En naken okse gjør entré
og danse før en mobb som vil se blod
Ah! Kem tør å drømme ka som skjer
når oxen gløtte opp og ser
at horn veks ut i panna på oss no!

«El Toro» e så tung i sinnet
når han ska ut å pines før oss
Der e picadoran og mobben som vil vinne
(Der e) en toreador, og jubeln bli en foss
Det e den stunda da kver småkjøpmann bli en Garcia Lorca
Det e den stunda kvert kvinnfolk bli ei Carmencita

«El Toro» ser ikkje frem te jobben
når han ska ut og dø før oss
En kårde stikk, hør hylet ifra mobben
En kårde stikk, der vakle en koloss!
Det e triumfen før småkjøpmann som e blidd keiser Nero
Det e triumfen før Kleopatra som håpe alle ser ho
Ah! Når oxen sakte knele ne'
da drømme han om helvete
der menneskan ska breinne utav fa'n
Vess ikkje han si skit la gå
og telgjer oss med tanke på
alt fra Kartago te Afghanistan
Olé!

E. Borge - Kvorat.

Den siste festen min

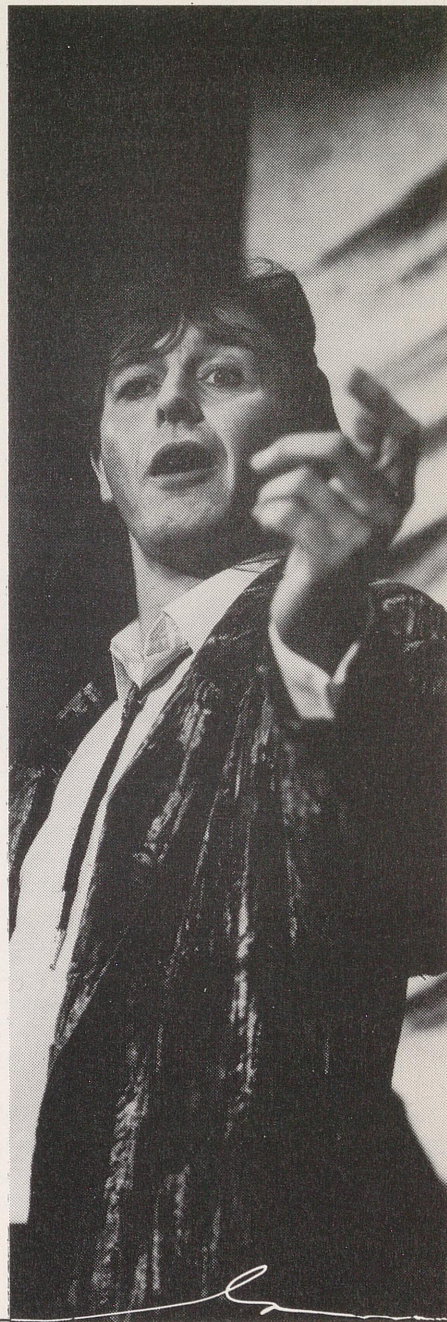
Le dernier repas

På siste festen min
ska bror min være me'
Og katta mi og huin'
Og stranda vil æ se
Te siste festen min
ska naboan bli bedd
Men ingen fjerne søskenbarn
æ aldri før har sedd
Og der ska drikkes mer
enn vassen altervin
Og vin' ska være fin
på siste festen min
Og maten som vi får
bli først en kapellan
og så en feit fasan
som kjem fra Perigord
Så vil æ bli tadd me'
te topps på bakkekammen
og se den røde flammen
av sola som går ne'
Og æ vil skråle ut
en siste kjettersang
og rope «Gud e død»
før aller siste gang

På siste festen min
ska eslet mett bli me'
og alle mine høns og kyr
og kvinnfolk vil æ se
På siste festen min
der vil æ gjerne finne
de trivelige tøsene'
som blei mine elskerinne
Når æ e rape mett
av både vin og mat
Da knuse æ et fat
så alle gjestan skvett

Så søng æ av full hals
te døden æ ser komme
og tar en løstlig vals
som hadde skremt de fromme
Så vil æ bli tadd med
høgt opp å på bakkekammen
mens dagen pakke sammen
og går et ainna sted
Og oppreist vil æ stå
og giftig nonchalant
la pampan gjennomgå
før aller siste gang

Når festen min e slutt
så finn en ainna plass
og ha et nachspiel der
med nye fulle glass
Når festen min e slutt
da må dokker plassere
mæ oppreist som en konge
mens hoffet defilere
Der vil æ ta imot
et bleikna barndomsminne
en drøm æ så førsvinne
et håp som æ førrlot
Men sjela må ha klær
når ho ska gå i havn:
Et enkelt kvinnenavn
et pust av rosentrær
Og så går blikket dit
høgt oppå på bakkekammen
som vinke takk og amen
mens tåka legg sæ kvit
Og med en taus gitar
te akkompagnement
Æ vet at æ e redd
før aller siste gang

Ole Johan Oskal

Amsterdam

Ved ei kai i Amsterdam
der sǿng sjǿfolk en sang
om de drǿmman som drog dem
langt derfra en gang
Ved ei kai i Amsterdam
e det sjǿfolk som sǿv
langs ei elv, i en pram
under nedfallen lǿv
Ved ei kai i Amsterdam
e det sjǿfolk som dǿr
Full av drama og dram
i et mǿnelyst slǿr
Ved ei kai i Amsterdam
der en sjǿmann har dǿdd
kryp en ny mǿrra fram
og en sjǿmann bli fǿdd

Ved ei kai i Amsterdam
e det sjǿfolk som et
masse fesk og potet
og dem eie'kje skam
Men strǿr avsgude bein
pǿ en duk som va rein
Dem har god appetitt
og en varm akevitt
Dem har tenner som jern
og maga som lǿr
Dem kan ete opp stjern'
og ta mǿn' te' dessǿr
Og dem tenne en sneip,
tǿmme ne' siste tǿr,
kneppe bukka med en fleip
fǿr dem rape og gǿr

Handwritten signature: Randi G. Skerfve

Ved ei kai i Amsterdam
går det sjøfolk på dans
og dem håpe på tjangs
hos en enslig madam
Dem e karsk, dem e kåt
Dem tar steg som en elg
der dem danse te låt
fra en ainpusten belg
Dem har glinsanes brøst
Dem har buldranes røst
Og det går i ett kjøp
heilt te trekkspellet dør
Men når lyset e på
protestere dem vilt
Dem vil slett ikkje gå
Det må ikkje bli stilt

Ved ei kai i Amsterdam
e det sjøfolk som drikk
med de horen' dem fikk
før ei natt i Amsterdam
Og dem skåle før damen
som sæll dem sin favn
Som e kropp uten navn
i et hus i ei havn
Og dem skåle grassat
og dem drikk desperat
Og dem skåle og slit
te d'e slutt på all sprit
Og dem vakle ut, bleik,
pisset reinn i en dam
Liksom æ felle tåra
før jente som sveik
Ved ei kai i Amsterdam

Sønn av...

Fils de...

Sønn av en kjøpmann, sønn av en fant
Onga e onga på kver sin kant
Sønn av en keiser, sønn av et null
Onga e onga av samme ull
Samme tåra og samme smil
Samme glede og samme tvil
Sønn av en keiser, sønn av et null
Onga e onga av samme ull
Åran går fort.... åran går bort

Sønn av en sultan, av en fakir
Alle onga har sett revir
Under bua av gull, under tak av strå
Alle onga har sett chateau
En skjelvanes blomst, en merkelig stein
Et ekorn som hoppe fra grein te grein
Sønn av en sultan, av en fakir
Alle onga har sett revir
Åran går fort.... åran går bort

Sønna av sønna, sønna som fór
Alle e onga som har satt spor
Sønna av kjærlighet, sønna av plikt
Alle e onga som bær på dikt
Hyrda og hellige konga tre
Onga har skya å sveve med
Sønna av sønna, sønna som fór
Alle e onga som har satt spor
Åran går fort.... åran går bort

Men sønn av en kjøpmann, sønn av en fant
Onga e onga på kver sin kant
Sønn av en keiser, sønn av et null
Onga e onga av samme ull
Samme tåra og samme smil
Samme glede og samme tvil
Sønn av en keiser, sønn av et null
Onga e onga av samme ull

Borgerskapet

Les Bourgeois

Hjertan varm og lett,
ølet inn på brett
Ut' på hovedstadens eventyr
med kamerat Jon Lie
og kamerat Marie
Tre studenta, ung og yr
Han Jon siterte Mao
Ho Marie la ut om EEC
Æ vesste ikkje ka æ sku si
så æ bestilte en halvliter te'
På veien te Club 7 sånn ved midnattstid
traff vi fiffen som kom ut fra Grand
Vi dansa rundt i gata da dem gikk førribi
og sang en sang:

Borgerskapet, dem e nån svin
Laks og champagne på den kvite duken
Vi ska pisse i demmes vin
og vi ska henge dem etter....

Hjertan kald og matt
Ølet ganske flatt
Inn' på hovedstadens Grand Cafe
med disponent Jon Lie
og konsulent Marie
og gravlaks fulgt av en sourbet
Han Lie siterte børsen
Ho Marie la ut om EDB
Æ tok regninga på VISA
og bestilte en Côtes du Marmantais 1983
Da vi så gikk ut, omtrent ved midnattstid
skjedde det, konstabel, utførr Grand:
En pønkerkjeng for på oss da vi gikk førribi
og skrålte en sang:

Borgerskapet, dem e nån svin,
skreik dem, åsså nåkka om den kvite duken
Dem sku (rett og slett) urinere i våres vin,
konstabel, og - ja- henge oss etter....

Bjørn Feders

Hjertan tung og støl
Neitakk, ingen øl
Pensjonist på tur i hovedsta'n
treff æ han Jon Lie
og kanskje ho Marie
på en benk på Karl Johan
Han Jon sitere legen
Ho Marie e førtidspensjonert
Og æ har skjønt ka livet byr på
når gullklokka e utkvittert
Da kjem dem, «jappan» utav neste gen'rasjon
fra førretningslunsj på gamle Grand
Vi stavre etter dem mot T-banestasjon'
og søng en sang:

Borgerskapet, dem e nån svin
Laks og champagne på den hvite duken
Vi ska pisse i demmes vin
og vi ska henge dem etter slipsan!

Har vi kjærlighet nok

Quand on n'a que l'amour

Har vi kjærlighet nok
Ikkje ainna enn det
Ikkje ainna å gje
har vi likevel mest
Har vi kjærlighet nok
bare vi to i lag
ska kver time og dag
bli en jublanes fest
Har vi kjærlighet nok
te at vi holder ord
D'e en rikdom så stor
at vi alltid e trygg
Har vi kjærlighet nok
te å bade i sol
kver en grå metropol
som fra før va så stygg
Har vi kjærlighet nok
te et resonnement

te en einaste sang
kan vi slutte med svik
Har vi kjærlighet nok
har vi klær, har vi mat
kan vi kvele alt hat
Da kan verden bli rik
Har vi kjærlighet nok
som ei einaste bønn
og som einaste lønn
te en enkel poet
Har vi kjærlighet nok
kan vi lyse før dem
dem som leite sæ frem
på en mørklagt planet
Har vi kjærlighet nok
te å være naiv
te å snakke om liv
te å våge et sprang
Har vi kjærlighet nok
te å trosse gevær
te å temme en hær
uten mer enn en sang
Da - uten å ha mer
enn den krafta kjærlighet gjer
har vi en styrke så stor
at vi vinn ei heil jord

Øl

La Biere

Det lykte øl på byen i dag
Det lukte øl, å gud, æ e gla'
Det lukte øl på byen i dag
Det lukte øl, no har vi det bra

D'e fullt av historia
og ramsalte sjøa
D'e fullt av han Rudi
og hannes nevøa
D'e fullt av mørketid,
Svalbard og is,
av fangst og førllis
og Nordens Paris

Det lukte øl på byen i dag

D'e fullt av fulle krus
på vei te gjestebud
som de fromme søke Gud
i sine bedehus
D'e fullt av døde daga
og kjærlighet som frys
og lengsel etter lys
Vi tar det som bys:

Det lukte øl.....

D'e fullt av veterana
med rødsprengte kinna
som dyrke sine minna
fra fjerne oseana
D'e fullt av rekrutta
på lysløypestrål
fra «bånnski» te «skål»
men som aldri når mål

Det lukte øl.....

D'e fullt av han tykje
og helvetes bona
og nån e redd kona
og nån drikk førri mykkje
D'e fullt av skygga
i smugan der ute
som har sine rute
fra Ølhallen te brygga

Det lukte øl.....

D'e fullt av svarte fjell
som knuges og klemmes
Men mørket kan temmes
av ølet en kveld
Folk uten Syden
med sola i emning
må skape sæ stemning
av det som dem har:

Det lukte øl.....

Når hjertet slår ut med arman på turne

Tirsdag	3.3.	HARSTAD
Onsdag	4.3.	KVEØYA
Torsdag	5.3.	EVENSKJER
Fredag	6.3.	SETERMOEN
Søndag	8.3.	BRØSTADBOTN
Mandag	9.3.	FINNSNES
Tirsdag	10.3.	MORTENHALS
Onsdag	11.3.	HEGGELIA
Torsdag	12.3.	GRYLLEFJORD
Fredag	13.3.	SKALAND
Søndag	15.3.	GIBOSTAD
Mandag	16.3.	SKJOLD
Tirsdag	17.3.	SKIBOTN
Onsdag	18.3.	MANDALEN
Torsdag	19.3.	STORSLETT
Fredag	20.3.	LYNGSEIDET
Onsdag	25.3.	LONGYEARBYEN
Torsdag	26.3.	LONGYEARBYEN
Søndag	29.3.	KAUTOKEINO
Mandag	30.3.	ALTA
Tirsdag	31.3.	HAMMERFEST
Torsdag	2.4.	BÅTSFJORD
Fredag	3.4.	BERLEVÅG
Søndag	5.4.	TANA BRU
Mandag	6.4.	VARDØ
Tirsdag	7.4.	VADSØ
Onsdag	8.4.	SVANVIK
Torsdag	9.4.	KIRKENES

Kjell Jansen

10g161502

PREMIERER PÅ HT VÅREN 1987

«Frøken Julie»

av August Strindberg
Tromsø, 17. Februar
Turne Troms og Finnmark.

«En lykkelig begivenhet»

av Slawomir Mrozek
Tromsø, 21 Mars

«Har'u draget»

av Ann Jellicoe
Tromsø, 25. April